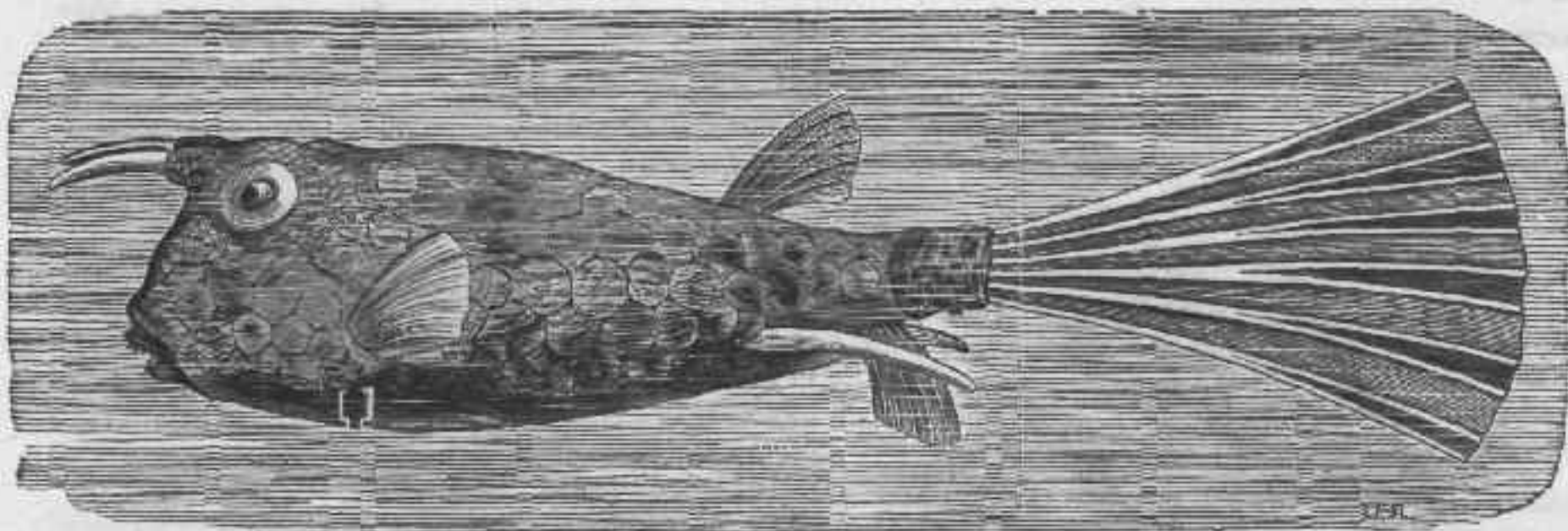

ὁκτὼ ἀκτίνες ἔχον ὑπάρχει μεταξὺ πρῶκτοῦ καὶ οὐρᾶς καὶ φυλάσσεται ὑπὸ τῶν κεράτων.

» Κυρίως ὁ τετράκερος θώραξ ἔχει χρῶμα μελαγχρὲς πρὸς τὸ κοκκινωπὸν ἢ τὸ τῆς σοκολάτας ἀποκλινόν· ἀλλ' ἔχει καὶ κηλίδας μελαγχρόους διαφόρων σχημάτων διακρινομένας ἐπὶ τῶν λεπιδωτῶν ἀσπίδων. Τὰ πτερόγια καὶ ἡ οὐρὰ εἰσὶ κίτρινα· ἡ δὲ οὐρὰ πεποιικιλμένη ὑπὸ μελανωπῶν κηλίδων· τέλος ὁ

ροντας ἕκαστον ἀνὰ ἓν ἄνθος. Ἡ πολλαπλασία αὐτῆς ἀνθήσις πιθκνὸν νὰ προήρχετο ἐκ τινος συμπτώσεως ἢ τινος περισσεΐας βλαστήσεως. Ὁ Κ. Πουλίνος ἐζήτησε πληροφορίας. Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἶχε συμβῆ εἰς τινος βοτανικοῦ τῶν περιχώρων μηδεμίαν προσοχὴν ἐπιστήσαντος εἰς αὐτό. Φιλόκηπος δὲ τις Ὀλλανδὸς, — διότι ἡ Ὀλλανδία εἶναι ἐτι ἡ ἀγαπητὴ πατρίς τῶν τολυπῶν, — εἶχε παρατηρήσει τὸ

Τετράκερος θώραξ.

ὀφθαλμὸς ἔχει κόρην κυανοῦ βαθέως χρώματος, περικυκλωμένην ὑπὸ ὠραίας κίτρινης ἱρίδος.»

Καὶ ὁ πεπαιδευμένος ἀξιωματικὸς ἐξακολουθεῖ παραβάλλων τὰ ὄπλα καὶ τὴν κατασκευὴν ἐν γένει τοῦ ἰχθύος τούτου πρὸς τὰ ὄπλα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν νέων στόλων καὶ καταδεικνύων τὰς δυναμένας νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς συμπαραβολῆς ὠφελείας.

ΠΕΡΙ ΤΟΛΥΠΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΑΝΘΟΥΣ.

(ΕΚ ΤΗΣ ILLUSTRATION).

« Καθ' εἰς γινώσκει, ἢ μάλλον καθ' εἰς ἐγίνωσκε μέχρι τοῦδε, ὅτι τὸ κρόμμυον τῆς τολύπης, τυχτικὸν εἰς τὰς ἀνθήσεις, ἐν μόνον ἄνθος παρήγε. Ὅσα κρόμμυα τόσα καὶ ἄνθη. Ἀλλὰ βοτανικὸς τις τῆς πόλεως Φριών (πόλεως τῆς Γαλλίας) ὁ Κ. Μάρκελλος Πουλίνος, ἔλαβε πρὸ μικροῦ τέρας τι, φαινόμενον παῦσαν νὰ ᾔηται φαινόμενον, ἀφ' οὗ πλησιάζει νὰ γείνη μία τῶν ποικιλιῶν τοῦ εἶδους.

» Ὁ Κ. Μάρκελλος Πουλίνος καλλιεργεῖ τὰς τολύπας. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι κακόν, μάλιστα ἂν δὲν παρυσυρθῇ τις εἰς ὑπερέγκους δαπάνας διὰ τὴν καλλιέργειαν ταύτην. Κατὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα τοῦ 1860, ὁ Κ. Πουλίνος παρατήρησε, μεταξὺ τῶν τολυπῶν αὐτοῦ, δύο ῥίζας ὧν ὁ μόνος καυλὸς, φθὰς εἰς τι ὕψος, διηρείτο καὶ ἐσχημάτιζε δύο ἢ τρεῖς καυλοὺς φέ-

αὐτὸ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀλλ' εἶχεν ἀποδώσει τὸ φαινόμενον εἰς ἀπλὴν τῆς φύσεως φαντασιοκοπίαν.

» Ὁ Κ. Πουλίνος ὅμως κεκτημένος νοῦν παρατηρητικόν, ἐπέμεινε περισσότερον, καὶ κατὰ συμβουλήν περιφήμου γάλλου βοτανικοῦ, ἐζήτησε νὰ ἐδραιώσῃ τὸ ἐκ τύχης συμβαίνον. Ἐφύλαξε δύο κρόμμυα, κληθέντα ὑπ' αὐτοῦ πολυανθῆ, καὶ ἠκολούθησε τῇ ἀναπτύξει αὐτῶν. Καὶ τὸ μὲν ἕτερον τῶν δύο κατεστράφη, τὸ δ' ἄλλο προήγαγε, τῷ 1861, δύο ἄνθη καὶ πέντε ἢ ἑξ φύλλα ἀντὶ τριῶν ἄτινα φέρει ἡ συνήθης τολύπη.

» Ἡ διπλῇ ἀνθήσις ἐφαίνετο λοιπὸν ἔμμοнос.

» Τῷ ὄντι, τῷ 1862 ἡ ἔμμονή ἐπέμεινε. Λαμπρὸν δείγμα εἶχε πέντε ἄνθη, πλατέα φύλλα καὶ ἐφαίνετο ἀφθόνως φούμενον.

» Τὴν σήμερον ὁ Κ. Πουλίνος παρέχει ἱκανὸν ἀριθμὸν δειγμάτων παρ' οἷς τὸ πολλαπλάσιον ἄνθος ἐγένετο ἔμμονον. Τὸ νέον λοιπὸν εἶδος ἐδραιώθη.

» Ὁ τύπος οὗ τινος ἡ Illustration (καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Παρθώρα) παρέχει τὴν εἰκόνα, ἐκ φωτογραφίας ληφθεῖσαν, εἶναι τὸ πρῶτον δείγμα τὸ ἐπιζησαν ἐκ τῶν δύο ἀρχετύπων τοῦ 1860. Ἡ τολύπη αὕτη εἶχε δύο ἄνθη τῷ 1860, δύο δὲ καὶ τῷ 1861. Τέλος τῷ 1863, εἶχε πέντε δευτερεύοντες καυλοὺς, τρεῖς ἄνθη ἴσως ἀναπτύξεως, ἑνδεκα φύλλα, καὶ ἐφθασεν εἰς ὕψος μέσον καυλῶν ἀπὸ 50 μέχρις 60 ἑκατοστῶν μέτρου.

» Ἡ πρώτη αὕτη ποικιλία τοῦ εἶδους τῶν πολυανθῶν εἶναι ἀξία λόγου διὰ τὴν ἑκτακτον ἀνάπτυξιν τῶν δύο κατωτέρων φύλλων, ὧν τὸ μὲν ἔχει

40 εκατοστών μήκος ἐπὶ 18 μέχρις 20 πλάτους, τὸ δὲ εἶναι ὀλίγον μὲν μακρότερον, ἀλλ' ἥττον πλατὺ, καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ δεικνύουσι δύο ἢ τρεῖς παραλλήλους διευθύνσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι κυματισμοὺς ἐπὶ τῶν ἁκρῶν, ὥς τὰ φύλλα τῶν συνήθων τολυπῶν. Τὰ πέταλα τοῦ ἄνθους ἔχουσι χρῶμα ἕν, ἰάνθινον (lilas) βαθύ, κίτρινον περὶ τὸ ὄργανον, ἄνευ μηδενὸς εἰδους κηλίδος· τὰ δὲ ὄργανα εἶναι κάλλιστα ἀνεπτυγμένα. Τὸ φυτὸν τοῦτο ἦτο ῥωμαλεώτατον, ἀλλὰ καλὸν εἶναι νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ πολλαπλασία ἄνθησις δὲν προϋποθέτει ἀναγκάτως βλάστησιν ἑκτακτον. Φυτὰ ἱκανῶς ἰσχνά, μάλιστα 20 εκατοστών ὀλικὸν ὕψος ἔχοντα, ἀνέδωσαν

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς :

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(Συν. Ἰδε τόμ. ΙΔ', καὶ ΙΕ' Φυλλ. 338, 340—352.)

Τολύπη πολυανθής.

πολλά ἄνθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κρομμίου. Ὁ Κ. Πουλίνος παρετήρησε καὶ τολύπας σχεδὸν πολυανθεῖς (quasi-pluriflores), ἥτοι τολύπας ἐν αἷς τὸ δεύτερον ἄνθος ἦτο μικρότερον καὶ ἠνοίγετο ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ πρῶτον.

» Ἡ ἐμμονὴ τῆς πολλαπλασίας ἀνθήσεως φαίνεται λοιπὸν ἀποδεδειγμένη ὑπὸ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Κ. Πουλίνου· ἀλλ' ὅμως ἀνάγκη νὰ περιμερίνομεν ἔτη τινὰ πειραμάτων συνεχῶν, πρὶν ἢ κατατάξωμεν ὀριστικῶς μετὰ τῶν νέων εἰδῶν τὴν πολυανθὴ τολύπην, εἰς τὴν ὃ ἐντιμὸς βοτανικὸς τοῦ Φριὼν θέλει προσαρτήσῃ τὸ ἴδιον ὄνομα. »

Ἡ κυρία Γ'ὺλ-Φερρᾶνδου ἦτο γυνὴ πνεύματος λεπτοῦ, φιλόφρονος καὶ φιλελευθέρου· ἔβαλε κατὰ νοῦν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν νὰ διαλέξῃ τοὺς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς αἰθουσάν συνερχομένους, συναθροίζουσα ἀνθρώπους τινὰς ἱκανοὺς λαμβανομένους ἀδιαφόρως μετὰ τῶν ζωηροτέρου κόσμου τῆς πολιτικῆς, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν. Ὅπως δὲ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ προσμίσῃ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἑλξὶν τὸ θέλαρ μικρῶν τινῶν νοστιμιωτάτων γευμάτων, ἐν οἷς δὲν δυσηρεστεῖτο ν' ἀκούῃ τοὺς συνδαιτυμόνας συζητοῦντας ἐπὶ παντὸς ἀνθρωπίνου τε καὶ θείου, κοσμικοῦ καὶ πνευματικοῦ, μετ' οἷστρον αὐξανομένου ὑπὸ τῆς μούσης τοῦ μαγειρείου. Ὁ Λουδοβίκος Γάνδραξ ἐκ τῶν πρώτων παρεκάθησεν εἰς τὰς ἐστιάσεις ταύτας καὶ διὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ ὑπεροχὴν καὶ διὰ τὴν φιλίαν τὴν συνδέουσαν αὐτὸν μετὰ τοῦ Ραοῦλ. Καθ' ὅλην δὲ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ Ραοῦλ, αἱ σχέσεις τοῦ Γάνδρακος καὶ τῆς κυρίας Γ'ὺλ-Φερρᾶνδου, πολλαπλασιασθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀνταλλαγῆς γραμμάτων καὶ εἰδήσεων, εἶχον μάλιστα καταντήσῃ εἰς εἰδὸς τι στενῆς οἰκειότητος. Ἡ θεία τοῦ Ραοῦλ ἐν τούτοις, ὑπὸ τὴν φαινομένην φιλίαν, ἔτρεφε κατὰ τοῦ Γάνδρακος τὴν ὑπόκωπον ἔχθραν ἣν τὸ φύλον αὐτῆς πρεσβεύει ἐν γένει κατὰ τῶν ἐπιστημόνων, πιθανῶς διότι ἡ ἐπιστήμη οὔτε εἰς τὴν φαντασίαν ἀποτείνεται οὔτε εἰς τὴν εὐαισθησίαν, τὰς κυριωδεστάτας δυνάμεις τῶν γυναικῶν, καὶ οὐδέποτε ὁμιλεῖ αὐταῖς περὶ τοῦ ἔρωτος περὶ τοῦ ὁποίου σκέπτονται πάντοτε. Ἄν καὶ ἡ κυρία Γ'ὺλ-Φερρᾶνδου ἐμίσει σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ γραῖα δούκισσα τῆς Σώθης τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας τοῦ νέου σοφοῦ, παρῶτ' ὅσον ἀσμένως αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν ἐνώπιον τῶν συνδαιτυμόνων, ὅπως ἀπολαύσῃ τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσῃ αὐτὰς ἀναστρεφόμενας ἢ νὰ τὰς καταπολεμήσῃ αὐτὴ διὰ τινος ἐκδικητικῆς προπετείας.

Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ, περὶ τὰ μέσα τοῦ γεύματος, θέμα λαβοῦσα ἐπιστημονικὴν τινὰ ἀνκάλυψιν αὐτοῦ· παρεκάλεσε πρῶτον νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνακαλύψεως· προσέσχ' ὅμως μετὰ γλυκείας εἰρωνείας εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ Γάνδρακος καταδείξαντος εὐγλώττως τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα τῆς νέας δυνάμεως ἣν διατίθετο ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν·